

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 223/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť L. B., R., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 98/2008 z 28. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2009 doručená sťažnosť L. B., R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 98/2008 z 28. januára 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že:

«Personálnym rozkazom ministra vnútra č. 740 zo dňa 22. 12. 2005 som bol prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998.

Proti tomuto personálnemu rozkazu som dňa 28. 12. 2005 podal rozklad.

Rozhodnutím ministra vnútra č. p.: KM-24/PK-2006 zo dňa 22. 02. 2006 bol môj rozklad zamietnutý a personálny rozkaz potvrdený.

Proti tomuto Rozhodnutiu ministra vnútra som dňa 21. 03. 2006 podal Žalobu proti rozhodnutiu správneho orgánu.

Krajský súd v Bratislave Rozsudkom sp. zn.: 2 S 164/2006 zo dňa 04. 03. 2008 moju žalobu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu som dňa 26. 03. 2008 podal odvolanie. Toto odvolanie som dňa 15. 04. 2008 doplnil - Doplnenie odvolania zo dňa 15. 04. 2008.

O mojom odvolaní Najvyšší súd SR rozhodol napadnutým Rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave. (...)

Dôvodom môjho prepustenia zo služobného pomeru bolo, že som mal „... z pasu nestotožneného občana U. vybrať zloženú bankovku nezistenej meny a hodnoty, ktorú som občanovi U. naspäť s pasom nevrátil a umožnil mu bezproblémový vstup na územie SR“

Počas konaní pred správnym orgánom aj pred súdnymi orgánmi som stále poukazoval na svoju nevinu a na to, že skutok, ktorý mi je kladený za vinu som nespáchal.

„Nestotožneným občanom U.“ bol u. policajt, od ktorého som takýmto spôsobom preberal poznatky o autách, ktoré neoprávnene prevážali na územie Slovenska rôzny tovar.

Žiaden orgán sa s týmto mojím tvrdením nevysporiadal, pričom v rozhodnutiach sa len všeobecne konštatovalo, že bolo dostatočne preukázané, že som daný skutok spáchal, a to aj napriek tomu, že som sám iniciatívne prísl. orgánom predložil záznamy z ITP, z ktorých vôbec nevyplýva, že by som mal preberať akúkoľvek bankovku.

Za porušenie mojich práv považujem najmä aj skutočnosť, že príslušné orgány rozhodli vo veci bez znalosti skutkového stavu.

Rozhodnutia správnych orgánov, ktoré boli nesprávne súdom potvrdené, rozhodli o mojom prepustení bez toho, že by boli oboznámený s dôkazovým materiálom.

Zo spisového materiálu vyplýva, že správny orgán, ktorého rozhodnutie bolo súdom nezákonné potvrdené, nevidel a nemal k dispozícii záznam z ITP, kde som mal údajne prevziať „bankovku nezistenej meny a hodnoty“

Túto skutočnosť som namietal v každom mojom podaní, keď som uvádzal že správny orgán nemal o tomto zázname vedomosť, keďže správny orgánu nebolo umožnené nahliadnuť do záznamu ITP z dôvodu, že záznam ešte nevidel obvinený a jeho obhajca.

O tom, že správny orgán v čase rozhodovania nemal k dispozícii záznam z ITP, svedčí aj úradný záznam nachádzajúci sa v spise, podľa ktorého vyšetrovateľ neumožnil správny orgánu nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu.

Je preto pre mňa nepochopiteľné, na základe akého skutkového stavu správny orgán rozhodol.

Skutočnosť, že moji nadriadení nevideli záznam ITP a teda rozhodovali o mojom prepustení absolútne bez znalosti veci, je zrejmá aj z vyjadrenia žalovaného v súdnom konaní zo dňa 23. 06. 2006 (pol roka po prepustení):

str. 4, odsek 2.: Ak nadriadenému v prvom stupni nebolo umožnené nahliadnuť do záznamu z využitia ITP,

str. 5, odsek 3: ...výsledky použitia ITP prisľúbil vyšetrovateľ nadriadenému v súvislosti so žalobami policajtov prepustených v predmetnej veci poskytnúť.

Potvrdenie takéhoto „postupu“ súdom považujem za protiústavné a nezákonné, pričom mám za to, že takýmto závažným porušením základných zásad správneho a súdneho konania došlo k porušeniu mojich základných práv, pričom takýto „postup“ považujem aj za svojvôľu štátnych orgánov, ktorý závažným spôsobom porušili svoju právomoc danú im Ústavou SR, uvedenú v čl. 2 ods. 2, na základe ktorej: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“

Porušenie môjho práva je také závažné a zásadné, že takéto rozhodnutia nemôžu v právnom štáte požívať právnu ochranu.

Podľa ust. 233 ods. 1 zákona 73/1998 Z. z.:

Oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

Počas konania tak pred správnym orgánom ak aj v konaní pred súdom som opakovane tvrdil, že skutkový stav nebol riadne zistený.

Zároveň je pre mňa prekvapujúci obsah napadnutého rozhodnutia súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: „žalobca nemohol od služobného úradu právom očakávať, že tento bude vyhľadávať dôkazy, ktoré by mohli prípadne nasvedčovať v jeho prospech...“

Táto povinnosť dokonca vyplýva priamo zo zákona a to ust § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z.: Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Takúto povinnosť som aj napriek konštatovaniu súdu očakával, keďže takáto činnosť je ústavnou a zákonnou povinnosťou každého správneho orgánu a postup súdu v tejto veci preto považujem za taký, ktorým mi bolo odňaté právo konať pred súdom a boli porušené moje základné práva a slobody. (...)

Súd napadnutým rozhodnutím porušil moje právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavou SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd.

Súd napadnutým rozhodnutím porušil moje právo na slobodnú voľbu povolania garantované čl. 35 ods. 1 Ústavou SR

Súd napadnutým rozhodnutím porušil moje právo na účinný prostriedok nápravy garantované čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd. (...)

Základnému právu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého skúma nielen formálne znaky (povahu) rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale takisto aj či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania. Postup súdu, v ktorom zanedbal niektorý z týchto prvkov, zakladá porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej (napríklad v dôsledku chyby v uvažovaní) alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03).

Postupom súdu mi bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Napadnuté rozhodnutie a tiež jemu predchádzajúce rozhodnutia sú podľa mňa svojvoľné.

Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.».

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci nálezom takto rozhodol:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu SR v Bratislave, sp. zn.: 6 Sžo/98/2008 zo dňa 28. 01. 2009 bolo porušené základné právo sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, a čl. 6 bod. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudkom Najvyššieho súdu SR v Bratislave, sp. zn.: 6 Sžo/98/2008 zo dňa 28. 01. 2009 bolo porušené základné právo sťažovateľa garantované v čl. 35 ods. 1 Ústavy SR.

Rozsudkom Najvyššieho súdu SR v Bratislave, sp. zn.: 6 Sžo/98/2008 zo dňa 28. 01. 2009 bolo porušené právo sťažovateľa garantované v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR v Bratislave, sp. zn. 6 Sžo/98/2008 zo dňa 28. 01. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

*Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 9.000,- EUR
Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené opráva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 98/2008 z 28. januára 2009 došlo k porušeniu jeho základných práv označených v sťažnosti.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (*mutatis mutandis* III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov tejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami a ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv, pričom podstata námietok spočíva v namietaní nedostatočne zisteného skutkového stavu, jeho vyhodnotenia, ako aj v nesúlhlase s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva najmä, že *„Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného zo dňa 22. februára 2006 č. p. KM-24/PK-2006, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 740 zo dňa 22. decembra 2005 a personálny rozkaz potvrdil. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z. V súvislosti s uvedeným prvostupňovým správnym orgánom v odôvodnení poukázal na vyjadrenie žalobcu zo dňa 16. decembra 2005, v ktorom poprel, že svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť a poukázal na svoju dlhoročnú prax bez disciplinárnych pokleskov. Vo svojej výpovedi ako obvinený využil svoje právo nevypovedať. Prvostupňový správny orgán mal za preukázané nedodržanie služobnej disciplíny žalobcom a nezdržanie sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby a osobného záujmu, ani konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta.*

Tieto dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil aj žalovaný, keď vyporiadajúc sa podrobne s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade, tieto nepovažoval za opodstatnené a konštatoval, že rozkladom napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s právnymi predpismi, zákonné lehoty uvedené v § 192 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z. (v znení účinnom do 31. 12. 2005) boli dodržané a dodržaná bola i zákonná povinnosť ustanovená v § 225 ods. 2, písm. c) zák. č. 73/1998 Z. z. V druhostupňovom konaní žalovaný nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 274 ods. 1 OSP).

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúceho z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, resp. nesprávne aplikovaný. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP).

Úlohou súdu v správnom súdnictve (a to ani vo veciach podľa § 250i ods. 2 OSP) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z., policajt môže byť prepustený zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že skutkový stav veci bol dostatočne zistený, vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov, tak ako prvostupňový súd, ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobca sa len všeobecne vyjadril, že si nie je vedomý porušenia ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z., avšak žiadne konkrétne tvrdenia na svoju obranu neuviedol ani nepoukázal na žiadne konkrétne skutočnosti a ani na svoju obranu nenavrhol vykonať nijaký dôkaz. Tvrdenie žalobu, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu nespáchal, že išlo len o zákonné získavanie operatívnych poznatkov skrytou formou cez u. policajta, tak ako to robili aj iní jeho kolegovia, považuje odvolací súd jednak za účelové a jednak nebolo podložené žiadnymi právne relevantnými dôkazmi. Pre daný prípad takéto správanie sa žalobu predstavovalo, že nemohol od služobného úradu právom očakávať, že tento bude vyhľadávať dôkazy, ktoré by prípadne mohli nasvedčovať v jeho prospech, resp. že služobný orgán bude a musí čakať, že takéto dôkazy si žalobca niekedy v budúcnosti zabezpečí. Žalobca ani nemohol očakávať, že súd bude nahrádzať činnosť služobných orgánov a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy a hodnotiť tie, ktoré mal a mohol predložiť v personálnom konaní, ale tak neurobil. Nemožno nezdôrazniť, že ani žaloba žalobcu neobsahovala také konkrétne tvrdenia, skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodit' nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené vrátane dodržania zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení v zmysle § 192 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2005 (t. č. § 192 ods. 5 cit. zákona).

Takto potom námietky žalobcu uvedené v odvolaní na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv. Iba všeobecné poukazovanie na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z., na nezistenie skutočného stavu veci bez uvedenia konkrétnych skutočností a dôkazov, nemožno považovať za postačujúce na to, aby odvolaniu bolo možné priznať úspech. Neobstojí ani poukaz žalobcu na neukončenie trestného konania v danej veci, nakoľko v zmysle judikatúry a ustálenej súdnej praxe, na ktorú poukazuje i žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie, zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Na námietku žalobcu, že úradný záznam z prehliadnutia ITP nič nepreukazuje a on ani nebol s uvedeným záznamom v čase rozhodovania oboznámený odvolací súd uvádza, že úradný záznam napísaný pre potreby personálneho konania ČTS:UIS-86/KOK-2005 zo dňa 19. decembra 2005 z prehliadnutia ITP je súčasťou administratívneho spisu, o možnosti sa k nemu vyjadriť, urobiť si z neho poznámky ako aj o možnosti navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, bol žalobca dňa 20. 12. 2005 písomne poučený (č. l. 58 administratívneho spisu). Avšak ani v pripomienkach k úradnému záznamu z 20. 12. 2007 žalobca okrem všeobecných námietok na svoju obranu neuvádza žiadne konkrétne relevantné tvrdenia ani nenavrhuje žiadne dôkazy.“.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho skutkového a právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu

je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý záver najvyššieho súdu iba v prípade, ak by bol ten svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom také nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2009